

RADMILA MATEJČIĆ
1922 – 1990

Teh nekaj vrstic, posvečenih spominu prof. dr. Radmile Matejčić, roj. Kar-doš, ni zgolj formalnost, ampak zahvala in priznanje za njeno sodelovanje s slovensko umetnostno zgodovino in arheologijo. Z njeno smrtjo sta Hrvaško Primorje in Istra izgubila eno najpomembnejših osebnosti v preučevanju svoje preteklosti in vzgoje bodočih kulturnih zgodovinarjev.

Gimnazijo je končala v rodni Banja Luki, diplomirala pa leta 1950 na Filozofski fakulteti v Zagrebu iz študijskih smeri Zgodovina umetnosti in kulture in Klasične arheologije. Prav tam je 1970 zagovarjala svoje magistrsko delo Sakralni spomeniki iz baročnega obdobja na Reki, 1977 pa doktorsko disertacijo z naslovom Barok v Istri, na Reki in v hrvaškem Primorju.

Že kot študentka je delala v banjaluških in zagrebških muzejih. Ko se je leta 1952 njen soprog po končani specializaciji za zdravnika-radiologa vrnil v svoje rojstno Hrvaško Primorje, je prevzela mesto kustosa za arheologijo v Pomorskem in zgodovinskem muzeju hrvaškega Primorja na Reki. Na tem mestu je dosegla naziv muzejskega svetovalca, od leta 1980 pa prevzela mesto redne profesorice na Pedagoški fakulteti na Reki. Predavala je umetnost in kulturo prazgodovinskih in starejših zgodovinskih obdobij in umetnost renesanse in baroka. Nenadna smrt je 20. avgusta 1990 pretrgala njeno plodno in z znanstvenim in pedagoškim delom izpolnjeno življenje. Umrla je v 68. letu starosti, s 44. leti delovne dobe.

Radmila Matejčić je bila vsestranska muzejska delavka. Na svojem delovnem mestu se je v enaki meri ukvarjala z umetnostno in kulturno zgodovino, bila je arheolog na terenu in za pisalno mizo, vztrajno je raziskovala neznane arhivske vire, ukvarjala se je z občasnimi razstavami in reševala številna muzeološka vprašanja. S pisateljskim talentom je v knjigah, znanstvenih zbornikih, poljudnih revijah, časopisih, enciklopediji in turističnih publikacijah objavljala pomembne rezultate svojih raziskav in v sintetičnem besedilu uveljavljala bogato spomeniško dediščino hrvaškega Primorja in Istre. Njen mu-

zejski kolega je v reviji *Vijesti muzealaca i konzervatora Hrvatske* (3-4, 1990) zapisal, da je bila med »najaktivnejšimi in najplodnejšimi izvirnimi znanstvenimi ustvarjalci v povojnem obdobju hrvaškega Primorja«. To potrjuje tudi njena bogata bibliografija (objavljena bo v naslednji številki *Vijesti*, 1-4, 1991), s katero je za sabo zapustila neizbrisno in globoko sled.

Sodelovala je na številnih strokovnih in znanstvenih simpozijih, kjer je z živo besedo in v tesnem stiku s poslušalci podajala rezultate svojih najnovejših raziskav. Prav tako smo jo dobro poznali tudi v Sloveniji, kjer je imela na znanstvenih srečanjih slovenskih umetnostnih zgodovinarjev več predavanj, vedno vsebinsko povezanih s slovenskim etničnim prostorom. Dobro jo je poznala tudi današnja starejša generacija Društva muzealcev Slovenije, ko nas je na strokovni ekskurziji po umetnostnih in arheoloških spomenikih Reke in okolice počastila s svojim ekskluzivnim vodstvom. Gojila je tudi tesne stike s kolegi iz Kulturnozgodovinskega in Arheološkega oddelka Narodnega muzeja v Ljubljani. Bila je bistveno soudeležena pri raziskovanju rimskega limesa v vzhodnoalpskem zapornem sistemu in rezultate svojih izkopavanj je objavila v knjigi *Claustra Alpium Iulianum*, I, 1971, publikaciji Narodnega muzeja.

Radmila Matejčić je slovela kot izvrsten pedagog; študentom je na predavanjih in seminarjih razdajala svoje obsežno znanje. Rezultate njene pedagoške prizadevnosti sem imela priložnost občudovati ob odličnih diplomskih nalogah iz umetnoobrtnega repertoarja reške regije.

Za svojo razgledanost in globoko poznavanje snovi, ki jo je preučevala z vso znanstveno resnostjo, je prejela številna visoka priznanja, diplome in odlikovanja, leta 1983 pa nagrado mesta Reke.

Odšla je veliko prezgodaj, sredi delovne vneme in polna načrtov. Za njo ostaja obsežen življenjski opus, za katerega le težko verjamemo, da ga je opravil en sam človek. Vsem, ki smo jo poznali in občudovali njen delovni elan in njen vedri duh, bo ostala v najlepšem spominu.

Vesna Bučić